

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-58/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Silvija Čovića, predsjednika vijeća, Sanje Štefan i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća te uz sudjelovanje zapisničarke, sudske savjetnice Katarine Skrbinač, u upravnom sporu tužitelja Upravnog suda u Rijeci (OIB: 46227608101), Rijeka, Erazma Barčića 5, protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske (OIB: 68011638990), Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Udruge Amagi (OIB: 17371863135), Sesvete, Mostarska ulica 44, radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 3. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se rješenje tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske KLASA: UP/II-008-07/25-01/20, URBROJ: 401-01/10-26-6 od 3. ožujka 2026.

II. Poništava se rješenje Upravnog suda u Rijeci, Službenice za informiranje poslovni broj PPI-5/2025-6 od 15. prosinca 2025.

III. Predmet po zahtjevu podnositeljice Udruge Amagi za pristup informacijama od 26. studenoga 2025. dostavlja se Ministarstvu pravosuđa, uprave i digitalne transformacije Republike Hrvatske na rješavanje.

Obrazloženje

1. Tužitelj je pravovremeno 7. travnja 2026. podnio Sudu tužbu, kojom je osporio zakonitosti rješenja tuženika KLASA: UP/II-008-07/25-01/20, URBROJ: 401-01/10-26-6 od 3. ožujka 2026. zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Tvrdi da tuženik u obrazloženju osporenog rješenja nije prihvatio rezultate provedenoga testa razmjernosti i javnog interesa. Tvrdi i da je on, primjenom testa razmjernosti i javnog interesa u žalbenom postupku, odgovarajući na pitanje je li ograničenje prava na pristup informacijama žalitelja zasnovano na zakonu, ima li legitiman cilj te je li ono nužno u demokratskom društvu i razmjerno naravi potrebe za ograničenjem, utvrdio da odredba članka 6. stavka 1. Zakona o sudovima (ili skraćeno: ZoS) ne predstavlja ograničenje prava na pristup informacijama, jer da bi se svako traženje informacije od sudova moglo podvesti pod tu odredbu te da ni odredbe članka 92. i 93. Sudskog poslovnika ne predstavljaju neki drugi razlog za ograničenje prava na pristup informacijama. Tvrdi i da je tuženik zauzeo stajalište da razlozi ograničenja prava na pristup informacijama moraju postojati u trenutku donošenja rješenja, da podatak o imenu i prezimenu suca ne predstavlja

podatak za koji prevladava potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a u odnosu na javni interes, s obzirom na to da je riječ o osobama čiji se rad financira iz javnih sredstava te s obzirom na to da je adresa elektroničke pošte povezana s radom sudaca, odnosno da je riječ o kontakt informaciji dodijeljenoj u okviru dužnosti suca. Istaknuo je da je prije donošenja odluke o pružanju informacije koja se odnosi na dostavu službenih e-mail adresa sudaca tužitelja proveo test razmjernosti i javnog interesa u skladu s člankom 16. ZPPI-a, na temelju kojeg je utvrđivao može li se pristup informaciji ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4. ZPPI-a, bi li omogućavanje pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes ozbiljno povrijedio i u konačnici prevladava li potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Smatra pogrešnim ocjenu tuženika da nisu ispunjeni uvjeti za ograničenje pristupa informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 7. ZPPI-a. Skrenuo je pozornost na odredbu članka 6. stavka 1. ZoS-a. Smatra da je komunikacija stranaka sa sucima uređena procesnim zakonima koji uređuju određene postupke, a izravna komunikacija sudaca i stranaka, koja nije obuhvaćena procesnim zakonima nije predviđena ni u pravilu dopuštena. S tim u vezi, a s obzirom na to da je nužno u demokratskim društvima osigurati neovisnost i nepristranost sudova (što se osigurava i onemogućavanjem utjecaja na donošenje sudskih odluka), smatra da bi se javnom objavom službenih e-mail adresa svakoga suca Upravnog suda u Rijeci učinio mogućim izravan kontakt sa sucem od jedne od stranaka u postupku, a što bi onda dovelo do ugrožavanja neovisnosti i nepristranosti suda te bi se u javnosti stekao pogrešan dojam o načinu vođenja postupaka i komunikacije sa sudom. Smatra i da je osporena odluka dvojbeni i s aspekta brige o učinkovitosti u rješavanju predmeta, budući da bi neuka stranka u situaciji obraćanja izravno sucu i dostavom podnesaka na njegovu službenu e-mail adresu mogla smatrati da je to učinila pravilno. S druge strane, ako bi sudac odlučio uzeti u obzir tako zaprimljeni podnesak, on ne bi bio dostupan suprotnoj stranci u postupku i istovremeno bi bio primoran obavljati i poslove sudske pisarnice. Istaknuo je i da je ZoS-om propisano da se pravilnikom o unutarnjem redu propisuje i organizacija i način rada pojedinog suda u što spada i opća komunikacija stranaka sa sudom, a o čemu, tvrdi, da je obavijestio tražitelja informacije dostavom službenih e-mail adresa suda u Rijeci putem kojih se samo može voditi komunikacija stranaka sa sudom. Shodno tomu drži da nije osnovano relativiziranje tuženika da bi se svako traženje informacija od sudova moglo podvesti pod odredbu članka 6. stavka 1. ZoS-a i da stoga ta odredba ne predstavlja ograničenje prava na pristup informacijama u smislu članka 15. stavka 2. točke 7. ZPPI-a. Tvrdi i da redovito daju tražene informacije o radu suda, ali da to čine poštujući propisana načela neovisnosti i nepristranosti sudova (članak 4. stavak 1. ZoS-a). Vezano za ograničenje pristupa informacijama iz članka 15. stavka 3. ZPPI-a, ocjenjuje da nije osnovan zaključak tuženika da ne postoji neki konkretan postupak koji se vodi, a zbog kojeg se može ograničiti pristup traženoj informaciji. Smatra i da ocjena postoji li ikakav postupak treba obuhvatiti ne samo formalnog podnositelja zahtjeva, već sve članove udruge podnositelja zbog toga što je podnositelj udruga građana, s obzirom na definiciju udruge iz članka 4. Zakona o udrugama i okolnost da bi tražena informacija bila dostupna svim članovima udruge međusobno interesno povezanih, od kojih neki su možda stranke u postupku koji se vodi pred Upravnim sudom u Rijeci. Stajališta je da bi se radi zaštite neovisnosti i nepristranosti suda u postupcima u kojima se kao stranke potencijalno pojavljuju članovi udruge podnositelja zahtjeva bilo nužno ispitati postoje li takvi postupci, a kako se to inače čini po tim vrstama zahtjeva. U tom kontekstu ocijenio je i da je tuženik bio dužan navedeno utvrditi i naložiti da tužitelj kao tijelo javne vlasti, ako je to propustio učiniti, po

zaprimanju popisa članova udruge od zainteresirane osobe utvrdi postoji li ograničenje za pristup traženoj informaciji na temelju članka 15. stavka 3. ZPPI-a u cilju zaštite učinkovitog, neovisnog i nepristranog vođenja sudskog postupka. Zaključno je istaknuo da je tuženik pogrešno ocijenio da ne postoje na zakonu zasnovana ograničenja prava na pristup traženim informacijama, da se rezultati manjkavo provedenoga testa razmjernosti i javnog interesa ne mogu prihvatiti pravilnim te da bi objava službenih e-mail adresa sudaca mogla dovesti do ozbiljnih implikacija, dok se, s druge strane, ne bi ostavili ikakvi pozitivni učinci, jer se ni na koji način ne bi unaprijedila postojeća komunikacija suda i stranaka, a koja je i sada uređena tako da u visokom stupnju zadovoljava standarde demokratskog društva i zahtjeve za neovisnim, nepristranim i učinkovitim pravosuđem. Stoga je zatražio poništiti osporeno rješenje.

2. Tuženik je odgovorio na tužbu, predloživši odbiti tužbeni zahtjev. Osporenim rješenjem je, u točki I. izreke, poništeno rješenje Upravnog suda u Rijeci poslovni broj PPI-5/2025 od 15. prosinca 2025.; točkom 2. izreke je odobreno Udruzi Amagi pravo na pristup službenim adresama elektroničke pošte svih sudaca Upravnog suda u Rijeci, a točkom 3. izreke je naloženo Upravnom sudu u Rijeci da postupi u skladu s točkom 2. izreke toga rješenja u roku osam dana od dana pravomoćnosti toga rješenja. Istaknuo je da se tužitelj u prvostupanjskom rješenju pozvao samo na odredbu članka 15. stavka 3. točke 1. ZPPI-a, da je u žalbenom postupku primijenio ustaljenu praksu Suda iz presuda broj Us II-365/2021 od 27. veljače 2022. i broj Us II-79/2025 od 10. lipnja 2025, prema kojoj okolnost o eventualno budućim radnjama podnositelja ne predstavljaju propisani razlog za ograničavanje prava na pristup informacijama, odnosno da se ne može štiti učinkovitost nekog postupka koji bi ovisio o tomu na koji će način podnositelj zahtjeva koristiti informacije koje su predmet postupka. S tim u vezi je skrenuo pozornost na shvaćanje iz točke 44. presude ESLJP-a u predmetu *Vusić protiv Hrvatske* od 1. srpnja 2010. (*broj zahtjeva broj 48101/07*), prema kojoj odstupanje od ustaljene prakse predstavlja povredu načela pravne sigurnosti kao sastavni dio konvencijskog prava na pravično suđenje. Smatra i pogrešnim stajalište da je trebalo ispitati pojavljuju li se članovi udruge žalitelja kao stranke u postupku i da je trebao to utvrditi po zaprimanju popisa članova udruge u smislu članka 15. stavka 3. točke 1. ZPPI-a. Ponajprije zbog toga što je riječ o novoj činjenici, a što, tvrdi, nije moguće iznositi po prvi put u tužbi prema stajalištu Suda iz presude poslovni broj Us II-133/2022 od 22. srpnja 2022. No, ako bi Sud ocijenio da nije riječ o novoj činjenici, istaknuo je da podatak o imenima i prezimenima i osobnim identifikacijskim brojevima osoba koji su članovi udruge Amagi, žalitelja predstavljaju osobne podatke u smislu članka 4. Opće uredbe o zaštiti podataka, da bi podatak o članstvu u udruzi predstavljao posebno zaštićenu kategoriju osobnih podataka u smislu članka 9. navedene uredbe, a koji se može obrađivati samo pod uvjetima propisanim odredbama stavka 2. toga članka te da nisu ispunjene pretpostavke iz članka 9. stavka 2. Uredbe da od žalitelja, tražitelja informacije traži popis njegovih članova. Smatra da članci 92. i 93. Sudskog poslovnika, kojima je uređen način komuniciranja suda sa strankama, ne predstavljaju neki drugi razlog za ograničenje prava na pristup informacijama, da razlog zbog kojih traži pristup informacijama nije bitan u smislu članka 18. stavka 4. ZPPI-a te da tužitelj ne može nagađati samo o negativnim radnjama žalitelja, odnosno da će doći do zagušenja ulazne pošte sudaca i da će javnost steći dojam da je adresa elektroničke pošte suca način komunikacije stranaka sa sudom.

2.1. Vezano za navodnu relativizaciju članka 6. ZoS-a, istaknuo je da službena adresa elektroničke pošte suca ne predstavlja informaciju otkrivanja koja može narušiti neovisnost i nepristranost sudbene vlasti, odnosno da ograničenje prava na pristup

informacijama nije prikladno za postizanje navedene svrhe; da predmet ovoga postupka nije rasprava o načinu komunikacije suda sa strankama, zbog čega se, pri provedbi testa razmjernosti i javnog interesa, ne može razmatrati pitanje hoće li se onemogućavanjem pristupa informacijama unaprijediti postojeća komunikacija suda sa strankama; da navedena odredba ZoS-a ne predstavlja jasnu i preciznu normu koja zadovoljava uvjete dostupnosti i predvidljivosti, a koja bi mogla predstavljati samostalno ograničenje pristupa informacijama te da ograničenje prava na pristup informacijama u konkretnom predmetu ne može postići svrhu koju tužitelj navodi u obrazloženju rješenja (neovisnost i nepristranost sudbene vlasti), odnosno ne sprječava žalitelja ili druge osobe da pokušaju utjecati na donošenje sudskih odluka slanjem brojnih podnesaka na adresu sudske pisarnice ili slanjem brojnih podnesaka ili pritužbi putem zemaljske pošte i da primjena navedenoga zakonskog ograničenja ne zadovoljava uvjet razmjernosti i prikladnosti. Istaknuo je u kontekstu pravnih shvaćanja iz odluka Općeg suda EU-a broj T-1049/01, T-851/16, T-796/14 i T-524/21, da su predmet ovoga postupka službene adrese elektroničke pošte sudaca, koje se sastoje od imena i prezimena sudaca i domene, da su imena i prezimena sudaca javno dostupna informacija (primjerice u godišnjim rasporedima poslova), a da je domena vidljiva iz javno dostupnih kontakata pojedinih sudova; da otkrivanje tražene informacije očito ne može utjecati na vođenje sudskih postupaka, da je bitan sadržaj informacije za (pr)ocjenu je li primjenjivo zakonsko ograničenje iz članka 15. stavka 3. točke 1. ZPPI-a. Zaključno je skrenula pozornost i na pravna stajališta Suda iz presuda broj Us II-289/2025 od 2. travnja 2025. i Us II-290/2025 od 31. ožujka 2026., prema kojima neovisnost i nepristranost sudstva ne predstavlja samostalan razlog za ograničavanje prava na pristup informacijama, već se to, tvrdi, mora ispitivati uz konkretno zakonsko ograničenje, u pravilu uz odredbu članka 15. stavka 4. točke 2. ZPPI-a.

3. Podneskom zaprimljenim u sudu 8. svibnja 2026. zainteresirana osoba je istaknula da je potrebno pribaviti cjelovitu usporednu dokumentaciju od svih sudova u Republici Hrvatskoj, kojima je bio ustupljen isti zahtjev za pristup informacijama Udruge Amagi, a kojim su zatražene službene e-mail adrese sudaca i službeni e-mail kontakti sudova. Tvrdi i da je navedeni zahtjev upućen Ministarstvu pravosuđa, uprave i digitalne transformacije, a zatim da je isti ustupljen svim sudovima u Republici Hrvatskoj. Smatra da postupanje svih sudova vezano za isti zahtjev čini relevantnu dokaznu i činjeničnu cjelinu. Ocijenila je i da je ta dokumentacija nužna da bi se utvrdilo: 1. koji su sudovi dostavili tražene informacije, 2. koji su sudovi odbili dostavu informacije, 3. koji su sudovi proveli test razmjernosti i javnog interesa, 4. koji su sudovi žalbe prosljedili Povjereniku za informiranje, 5. koji su sudovi postupili po rješenju Povjerenika za informiranje, 6. koji su sudovi odbili postupiti po rješenju Povjerenika i pokrenuli upravni spor i 7. zašto u istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji postoje bitno različita postupanja sudova. Smatra da je takva usporedba bitna za ocjenu zakonitosti, razmjernosti, jednakosti postupanja tijela javne vlasti i pravne sigurnosti. Smatra i da ako je isti zahtjev u odnosu na neke sudove ocijenjen zakonitim i izvršen dostavom informacija, a samo pojedini sudovi tvrde da bi dostava istih vrsta informacija ugrozila neovisnost i nepristranost sudstva, tada se ta razlika mora činjenično i pravno preispitati. Ocijenio je to bitnim i za omogućavanje učinkovitog sudjelovanja u sporu i radi mogućnosti pripreme odgovora na tužbu.

4. S obzirom na to da tužitelj, u biti, osporava samo primjenu prava te da ključne činjenice nisu sporne te s obzirom na to da stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave, Sud je ocijenio da su ispunjene kumulativno propisane pretpostavke iz

članka 98. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 36/24. i 39/26., u daljnjem tekstu: ZUS) za rješavanje upravnog spora bez rasprave.

5. U dokaznom postupku izvršen je neposredan uvid u spis predmeta Upravnog suda u Rijeci poslovni broj 26 PPI-5/2025 i spis predmeta tuženika KLASA: UP/II-008-07/25-01/20, koji su dostavljeni Sudu uz odgovor na tužbu tuženika.

6. Stranke nisu zatražile troškove upravnog spora.

7. Tužbeni zahtjev je osnovan zbog razloga koji su iznijeti u obrazloženju ove odluke, budući da Sud nije vezan razlozima tužbe prema članku 47. stavku 1. ZUS-a.

8. Predmet spora je ocjena zakonitosti odluka koje su donijete u upravnom postupku kojeg je pokrenula ovdje zainteresirana osoba Udruga Amagi, podnoseći 26. studenoga 2025. zahtjev za pristup informacijama Ministarstvu pravosuđa, uprave i digitalne transformacije Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Ministarstvo pravosuđa).

9. Ne razmatrajući samu srž upravno-pravnog prijepora i ne vezan razlozima tužbe, Sud ocjenjuje da osporeno rješenje nije zakonito zbog sljedećih razloga.

10. Nije sporno da je zainteresirana osoba Udruga Amagi podnijela jedan zahtjev za pravo na pristup informacijama, zatraživši da joj se omogući pristup informacijama o svim službenim adresama elektroničke pošte svih sudaca u Republici Hrvatskoj i službenim e-mail kontaktima svih sudova u Republici Hrvatskoj.

10.1. Nije sporno ni da je Ministarstvo pravosuđa, dopisom KLASA: 008-03/25-01/104, URBROJ: 514-14-03-02/01-25-02 od 4. prosinca 2025., ustupilo konkretni zahtjev za pristup informacijama svim sudovima u Republici Hrvatskoj prema priloženoj dostavnoj listi uključujući i Upravnom sudu u Rijeci, utemeljujući svoje postupanje na odredbi članka 21. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13., 85/15. i 69/22., u daljnjem tekstu: ZPPI).

11. ZPPI, u članku 5. stavku 1. točki 2., definira pojam *tijela javne vlasti* u smislu toga zakona kao tijela državne uprave, druga državna tijela, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se temeljem posebnog propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave odnosno iz javnih sredstava (nameta, davanja, i sl.), kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

11.1. Prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a *informacija* je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlast.

11.2. *Pravo na pristup informacijama* obuhvaća pravo korisnika na traženje i dobivanje informacije kao i obvezu tijela javne vlasti da omogući pristup zatraženoj informaciji, odnosno da objavljuje informacije neovisno o postavljenom zahtjevu kada takvo objavljivanje proizlazi iz obveze određene zakonom ili drugim propisom (članak 5. stavak 1. točka 5. ZPPI-a).

11.3. Člankom 18. stavkom 1. ZPPI-a je propisano da korisnik ostvaruje pravo na pristup informaciji podnošenjem usmenog ili pisanog zahtjeva nadležnom tijelu.

11.4. Odredbom članka 21. stavka 1. ZPPI-a je propisano da ako tijelo javne vlasti ne posjeduje informaciju, a ima saznanja o tijelu koje je posjeduje, dužno je, bez odgode,

a najkasnije u roku od osam dana od zaprimanja zahtjeva, ustupiti zahtjev tome tijelu, a o čemu će obavijestiti podnositelja, s time da se rokovi ostvarivanja prava na pristup informaciji računaju od dana kada je nadležno tijelo javne vlasti zaprimilo ustupljeni zahtjev.

11.5. Prema odredbi članka 71. stavka 1. Zakona o sudovima („Narodne novine“, broj: 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22., 16/23., 155/23., 36/24. i 136/25., u daljnjem tekstu: ZoS) ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa obavlja poslove pravosudne uprave, a prema stavku 2. toga članka u obavljanju poslova pravosudne uprave ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa obraća se predsjedniku odgovarajućeg suda.

11.6. U pravosudnu upravu spadaju poslovi koji služe obavljanju sudbene vlasti uključujući i osiguranje materijalnih, financijskih, prostornih i drugih uvjeta za rad sudova i informatizacija sudova (članak 72. stavak 1. točke 3. i 4. ZoS-a).

11.7. U skladu s člankom 115. stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09. i 110/21., u daljnjem tekstu: ZUP) drugostupanjsko tijelo u postupanju po žalbi pazi po službenoj dužnosti na nadležnost i postojanje razloga za oglašivanje rješenja ništavim.

11.8. Odredbom članka 117. stavka 3. ZUP-a je propisano da ako drugostupanjsko tijelo utvrdi da je prvostupanjsko rješenje donijelo nenadležno tijelo, poništiti će to rješenje po službenoj dužnosti i dostaviti predmet nadležnom tijelu na rješavanje.

12. Uzimajući u obzir poslove pravosudne uprave koje obavlja Ministarstvo pravosuđa te unutarnje ustrojstvo toga ministarstva koje je uređeno Uredbom o unutarnjem ustrojstvu Ministarstva pravosuđa, uprave i digitalne transformacije („Narodne novine“, broj: 72/24.) te uzimajući u obzir da ono osigurava potporu svim poslovnim procesima sudova uključujući i potporu vezano za korištenje informatičke infrastrukture (mrežne, računalne, programske i druge), Sud smatra da je Ministarstvo pravosuđa, kojem se podnosiateljica, zainteresirana osoba Udruga Amagi i pisano obratila (a ne Upravnom sudu u Rijeci), tijelo javne vlasti koje je bilo nadležno ali i dužno odlučiti o konkretnom zahtjevu za pristup informacijama. Naime, s obzirom na sadržaj poslova pravosudne uprave, riječ je o informacijama koje je upravo stvorilo ali i koje posjeduje Ministarstvo pravosuđa, a kojem se tijelu javne vlasti podnosiateljica i pisano obratila zahtjevom.

13. Dakle, Sud smatra da nije bilo pravnog uporišta za ustupanje konkretnog zahtjeva za pristupom informacijama sudovima u smislu odredbe članka 21. stavka 1. ZPPI-a. Valja primijetiti i da iz sadržaja dopisa KLASA: 008-03/25-01/104, URBROJ: 514-14-03-02/01-25-02 od 4. prosinca 2025. ne proizlazi valjani pravni temelj za ustupanje konkretnog zahtjeva na rješavanje sudovima, a niti je iz njega razvidno da Ministarstvo pravosuđa ne posjeduje tražene informacije.

14. Stoga je valjalo, odlučujući u granicama tužbenog zahtjeva, na temelju odredbe članka 117. stavka 1. ZUS-a, s obzirom na prirodu upravne stvari, poništiti rješenje tuženika, poništiti po službenoj dužnosti prvostupanjsko rješenje koje je donijelo nenadležno tijelo i dostaviti predmet nadležnom tijelu na rješavanje.

U Zagrebu 3. lipnja 2026.

PRESJEDNIK VIJEĆA
Silvio Čović, v.r.